

A winter night scene featuring a snow-covered path leading to a warmly lit cabin. The sky is dark with a vibrant green aurora borealis and a bright comet streak. The overall mood is serene and magical.

PAULIINA SUSI

PULSSI

TAMMI

Pauliina Susi

PULSSI

TAMMI

HELSINKI

© PAULIINA SUSI JA TAMMI 2020
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-1150-3
PAINETTU EU:SSA

Noita jättää oppipoikansa vahtimaan noidankammiota lähtiessään itse käymään noidanasioillaan. Poika jää normihommiin, kantamaan vettä sangolla joesta.

Pian ruumiillinen raadanta alkaa kyrpiä nuorisolaista. Poika selaa noidan taikakirjasta esiin sopivan loitsun ja taikoo luudan hakemaan vettä sijastaan, itse asettuu vetämään lonkkaa. Kun hän havahtuu nokosiltaan, luuta kantaa vettä sisään aina vain. Poika ei löydä loitsua, jolla saisi sen lopettamaan.

Mitä tehdä? Hädissään poju tarttuu kirveeseen ja pilkkoo luudan säleiksi. Ratkaisu osoittautuu hätiköidyksi. Silpusta kasvaa uusia luutia, ja pian vettä kantaa sisään yhden taikaluudan sijaan sata. Noidan palatessa kämpille siellä vallitsee kaaos ja velloo vedenpaisumus.

Moni ei tiedä, että kertomus on alkujaan kahdentuhannen vuoden takaa. Vähintään. Jo muinaiset roomalaiset ja niin päin pois. Myöhemmin eräskin Goethe on rakennellut siitä runoelmaa ja joku toinen säveltänyt orkesterikipaleen, sen joka leffassa soi.

Loistava stoori. Niin kovaa tekoa, ettei edes Disney onnistunut sitä vesittämään.

Jesse rakasti sitä skidinä. Fantasiaa. Katsottiin yhdessä teletappimalliin, uudestaan ja uudestaan. Vaikka Jesseä se

noita pelotti. Tummat kulmat, palava katse, synkkä heppu kaikin puolin. Kiipees jätkä sieltä sohvan takaa iskän kainaloon, sille piti sanoa useamman kerran.

Tarinan opetus on karu ja tosi. Reipaskin oppipoika, joka tietää jotain muttei tarpeeksi ja uskoo itsestään hippusen liikaa, voi jättää jälkeensä melkoisen sotkun. Noidan loitsukirja kannattaisi jättää rauhaan. Kaikkia sivuja, jotka löytää, ei pidä avata, jos ei niitä osaa myös sulkea.

Täysimittainen vesivahinko. Helvetillinen.

— KYMMENEN —

1.

Myöhemmin hän kirosi sitä, ettei ollut kiinnittänyt tarkemmin huomiota mustaan pakettiautoon, joka ajoi vastaan viimeisellä tieosuudella espoolaisen pienteollisuusalueen laitamilla. Ajatteli enintään, että ajaja oli eksynyt näille syrjänurkille ja käynyt kääntymässä tien päässä. Sandaalit hiersivät, askel laahasi. Täyteen ahdetun laukun olkahihna hankasi kaulaa, jota välimerellinen aurinko oli ehtinyt viikon verran kurittaa. Loistoristeily Seireenillä oli ollut lopulta voittoa ja päättynyt prinsessan valloitukseen, sen jälkeen kotikulmille yksin palaaminen tuntui melkoiselta antiklimaksilta.

Bemarin hän pani merkille. Se seisoj parkissa sivukujalla turvallisen matkan päässä hallilta kuten kuuluikin, Frodon uusin lelu.

Nopea moikkaus vain, hän päätti, sitten rämmin suorinta reittiä pesäkoloon. Kaadun punkkaan ja painan posken futoniin. Vaikka vuorokauden kuorsaan putkeen. Kun siitä ryömin pystyyn, rebootattuna ja freshinä, uudeksi ja uljaaksi päivitettyinä, pesen hampaat ja ruokkoan parran. Vaihdan vermeet.

Otan yhteyttä naiseen. Pyydän treffeille kuten tapana on. In real life.

Kelpo suunnitelma oli romuttunut, kun hän pääsi hallia kiertävän vankan, sähköllä tehostetun aidan luo. Portti ei

ollut lukossa, se aukesi kevyesti tönäisemällä. Pahoin aavistuksin hän oli harpponut konehallin ovelle ja joutunut toteamaan, ettei koodia tarvittu tänään tällekkään ovelle. Hän astui sisemmäs – ja pysähtyi. Laukku putosi olalta jalkoihin.

Pimeää. Hiljaista. Sähköt tosiaan olivat poikki.

– Frodo?

Ei vastausta. Vain kaiku. Metallinen, kolkko.

Musta paku, hän oli tajunnut. Piru vie ettei tullut katsotua sen rekkaria.

Käsi kylmännihkeänä hän nyhti sortsien taskusta puhelimen ja sytytti sen taskulampun. Kun valokiila kulki pitkän pilkkopimeän, ikkunattoman konehallin seinämiä, hiki tunki läpi jo jokaisesta ihohuokosesta hänen 195-senttisessä varressaan. Hän suuntasi valonsa valvontakameraan, hallin ainoa sisääntuloa kohti kohdennettuun. Se ei ole kiinni verkkovirrassa, se toimii akun varassa –

Kameran silmä oli suihkutettu sokeaksi kirkkaanpunaisella spraymaalilla.

Pulssi paukutti korvissa, kun hän valitsi puhelimestaan kirjaimen F. Linja avautui lähes sietämättömän pitkän odotuksen jälkeen.

– Missä vitussa sä olet? Meillä on käynyt vieraita täällä. Jumaliste kaikki viety, kaikki!

Kukaan ei vastannut. Mitään ei kuulunut.

Kuului sittenkin. Hengitys.

Hän oli lopettanut puhelun. Ajatus oli iskenyt tajuntaan kuin moukari: helvettiin täältä, heti.

Seuraava ajatus: miten?

Ja sitten: kassakaappi.

Ellei joku ollut ehtinyt ensin.

Haju oli lyönyt vastaan, kun hän oli vetänyt auki oven hallin kahvihuoneeseen, taukotilaan, joka oli ehtinyt toimittaa hänelle kodin virkaa viimeiset pari vuotta.

Hän haroi huonetta kapealla valokiilalla. Joku oli vedel-
lyt kuin raivon vallassa alas lattialle kaiken pöytää ja soh-
vaa ja kaappeja normaalisti peittävän roinan. Paperit. Vara-
lisä- ja viritysosien pakkauspahvit. Korjaamista ja pientä sää-
töä odottavat purkit ja piuhat. Vauhtiin päästyään riehuja oli
heittänyt auki hänen nurkkaan rullaamansa futonin ja tyhjen-
tänyt kuhmuraisten patjaparan päälle roskiksen koko sisällön.
Heinäaikaiset nenäliinamytyt. Pitsalaatikot. Kaupan mikro-
einesten muovit ja Frodon rakastamien suklaapatukoiden
kiiltokääreet. Mustuneet banaaninkuoret, homeen pilkutta-
man tomaatin. Haju oli luokkaa kaamea potenssiin kymppi.

Vanhan jääkaapin ovi retkotti ammollaan. Sitäkin oli
pengottu. Piimäpurkki oli kaatunut ja laskenut alleen.

Jotain oli totisesti etsitty. Oliko löydetty?

Siinä vaiheessa rintaan oli sattunut tosissaan, puserta-
nut jossakin keuhkojen perukoilla. Oliko sittenkin Frodo
kaiken takana, oliko kaveri ja kollega pettänyt hänet ja läh-
tenyt livohkaan. Bemarkin avain oli usein ajelehtinut kahvi-
huoneen pöydällä, Frodo oli etsinyt sitä ennenkin, jätkä ei
osannut pitää huolta omaisuudestaan. Vain siksikö auto oli
yhä tienvarressa...

Rasahdus sai hänet säpsähtämään. Hän pyydysti äänen
lähteen taskulampun valokeilaan. Tuolla vilahti. Ja toinen,
vielä lihavampi ja pitkähäntäisempi. Hytinä kulki läpi ruu-
miin. Inhoja otuksia. Paskovat. Levittävät tauteja. Järsivät
kaiken mihin kiinni pääsevät.

Hän pakotti itsensä liikkeelle, otti suunnan halki rojun ja
roinan. Ei ollut aikaa hyytyä. Hän tarttui kaksin käsin jää-
kaappiin ja nitkutti sen kauemmas seinästä, nosti pois sei-
nää peittävän irtotelevyn ja sai esiin toisen kaapin, lattiaan
pultatun ja pomminvarman. Hän kumartui sen ääreen ohi-
mot tykyttäen. Kaksitoistanumeroisen avauskoodin tiesivät
vain hän ja Frodo.

Pumppu takoi komppia kuin kuolemanenkeli death metal-bändissä kun hän naputteli koodin ja käänsi oven auki. Ihme! Kaikki tallella, siltä vaikutti. Hän sieppasi lattialta lähimmän tyhjänä ajelehtivan muovikassin ja ryhtyi mättämään siihen kaapin sisältöä. Kallisarvoiset tallenteet siitä, mitä oli viime vuosina tullut duunattua, yksin ja yhdessä. Normitasoa laadukkaampi eläkevakuutus parinkymmenen täyteen pakatun kovalevyn muodossa. Useampi muhkea tukko käteistä eri valuutoissa. Luottokorttien arpaviuhka eri nimillä ja tileillä, osalla katetta, osalla ei. Ensimmäinen tietsikka, pukin tuoma VIC-20 vuodelta 1982, valmiiksi rämä kappale, silti pyhä esine. Kokoelma jurakautisia kova-levyjä, muistitikkuja ja levykkeitä, joiden tarkempi sisältö oli odottanut arkeologista kaivuuta vuodesta yksi ja nolla. Uudempia privaattitiedostoja talteen otettuina. Valokuvia. Harvinaisia onnellisia hymyjä. Koko menneisyys.

Ja tietenkin kaikki naisesta. Kaikki.

Näille apajille päässyt olisi niin halutessaan saanut aikaan gigantista tuhoa.

Tilanne oli äärimmäisen epäselvä ja äärimmäisen epämiellyttävä. Kuka tai ketkä olivat murron takana? Missä Frodo oli? Miksei ollut sanonut mitään vastatessaan puhelimeensa, vai oliko toisessa päässä sittenkin ollut joku aivan muu? Eikö kaveri tosiaan ollut muistanut kassakaapin numeroa? Tai sitä, missä auton vara-avain on? Sillä se löytyi tasan sieltä mistä pitikin, kaapin perältä koukusta roikkumasta.

Hän nappasi sen hyppysiinsä ja työnsi sortsintaskuun. Autolle olisi kohta käyttöä.

Kaappi oli tyhjä ja muovikassi täysi. Hän repäisi mukaansa vielä oven sisäpuolelle teipatun kuvan, jossa Jesse kuusi-vuotiaana eskarilaisena hymyili ilman etuhampaita, ja päästi sitten oven painumaan kiinni. Mietti hetken ja harp-

pasi sohvan luo. Tässä Frodo tapasi loikoa kun he pitivät taukoa tai ratkoivat eteen tulleita ongelmia. Viihtyi seurana usein yöhönkin asti, pössyttellen ja omille vitseilleen hihittelien. Turinoi omiaan, viime aikoina varsinkin niitä loputtomia lapinjorinoitaan.

Hän survaisi kouransa sohvan uumeniin selkänojan ja istuimen väliin. Sormet tapasivat ensin jotain kosteaa ja karvaista, jonka perimmäistä olemusta oli terveellisintä olla puntaroimatta enempiä, ja sitten pienen jämptin muovisen kapineen.

Sytkärissä oli Sormusten herra -leffan logo. Frodo oli tilannut niitä Kiinasta parilla eurolla suurin piirtein neljänneskontillisen.

Lattialta hän viskasi vielä pari kahmalollista sekalaista ainesta patjalleen, joka näin sai suorittaa viimeisen palveluksensa. Hän pyöräytti liekin esiin ja vei sen kiinni lähimpään paperiin. Syttyi. Korkea aika poistua, hän päätti ja pyörähti kannoillaan.

Sandaalin alla oli nuljahtanut oudosti. Hän oli suunnannut valon varpasiinsa ja tajunnut seisovansa keskellä punaisena kiiltelevää lätäkköä.

Eikä se punainen ollut maalia.

Suuhun oli noussut oksennuksen maku. Hän oli kavahdannut taaksepäin ja lähtenyt perääntymään kohti kahvihuoneen ovea – kompuroinut ja pudonnut perseelleen. Sandaalinpohjan ja paljaan kantapäähän väliin oli sotkeutunut lattialla luikertava piuha. Hän oli kironnut ja nyhtänyt sen irti. Kun valo oli osunut siihen, hän oli nähnyt mikä se oli. Ja kironnut uudelleen.

Hän oli rämpinyt pystyyn, temmannut kassin mukaansa ja lähtenyt ovelle päin. Johdon hän oli survonut taskuunsa.

— YHDEKSÄN —

2.

Maailmanloppu tulee kesken työhaastattelun.

Ojennat paperisi firman rekrytoijalle, joka istuu toisella puolen pöytää, hän asettelee lukulasit nenälleen ja syvenyy tietoihisi. Hillitset hermostuneisuutesi miten taidat, pidät selän suorana ja niskan selkärangan jatkeena ja kädet sylissä, kostutat vaivihkaa huuliasi. Odotat, hengittelet, kertaat mielessä omia vahvuuksiasi ja katselet maisemaa, joka rekrytoijan takana ikkunasta eteesi avautuu. Pilvenpiirtäjät, liikemaailman metropolien menestyksen fallossymbolit, kasvavat tiheässä kuin nuori koivikko koto-Suomessa, ja niiden yllä sinisenä hohtavalla taivaalla kaarteleo muutama lintu. Niin uskomaton näky, niin houkutteleva, eikö olisi-kin unelmien täyttymys päästä töihin tänne, kaiken keskelle – ja silloin silmiesi edessä tapahtuu jotakin käsittämätöntä.

Taivas punertuu äkisti, se suorastaan palaa, ja tuolta, keskeltä näkymää, putoaa alas jotakin mitä olet nähnyt vain katastrofielokuvissa, niissä joissa koko maapallon väestö sankaria ja muutamaa muuta onnekasta lukuun ottamatta tuhoutuu yhdessä silmänräpäyksessä. Meteori. Meteoriitti! Niin valtava kivimöhkäle, ettei se ole palanut maan ilmakehässä. Hyppäät pystyyn, et saa sanaa suustasi, osoitat ikkunaa ja peräydyt paniikissa kauemmas, ja vihdoin rekrytoijakin tajuaa, että jotain on tekeillä ja kääntyy katsomaan taakseen.

Jyrähdys täyttää korvat. Syvä pauhu panee kaiken tärisemään, koko huoneen, sinut.

Valot sammuvat. Jylinä lakkaa. Äkkiä on hiljaista. Vain korvissasi kohisee. Polvet ovat pettäneet altasi, tajuat. Olet pudonnut lattialle kontallesi. Ainakin olet hengissä.

– Huhuu?

Äänesi on käheä. Olet kai huutanut äsken.

Kukaan ei vastaa.

– Huhuu, sanot uudelleen. Kauhu puristaa rintaasi kun otat lattiasta tukea ja nouset horjuen seisomaan. Et näe mitään, et kuule mitään. Rekrytoija, onko hän... ja kaikki muut, kaikki koko maailmassa...

Valot syttyvät. Räpyttelet silmiäsi. Ovi, josta vasta hetki sitten tulit huoneeseen, aukeaa, ja sisään pelmahtaa joukko nauravia ihmisiä. He osoittavat ikkunaa ja ymmärrät, ettei se ikkuna olekaan, vaan suurikokoinen teräväpiirtotelevisio, jossa ikkunanäkymän sijaan loistaa firman logo. Maailmanloppu on peruttu, työpaikkahaastattelu on peruttu, mitään työpaikkaa ei ole ollutkaan, hahhaa. Kaikki onkin ollut pelkkää isoa vitsiä. Sinun ja muutaman muun pahaa-aavistamattoman työnhakijan aidot kauhunreaktiot on kuvattu salaa hassuksi piilokameravideoksi, jota tv-valmistaja käyttää mainoksenaan Facebookissa.

Kaikkeen et pysty työpaikkahaastattelussakaan varautumaan ennakolta. Katso video – Kuinka sinä reagoisit?

Ai kuinka? Jos aikaa olisi ollut, Leia olisi lähettänyt tulkivien katkuista palautetta työpaikkasivustolle, joka ohjasi hänet pahaa aavistamatta klikkaamaan auki tuon typerän, ilkeän, sydämettömän videolinkin hänen etsiessään hätäpäissään vielä viime hetkeen asti jotakin kättä pidempää tänään hyödynnettäväksi. Mitä oikein ajattelette siellä, ajatteletteko mitään! Pilkkaatte niitä, meitä, asiakkaitanne, jotka vilpittömin aikein etsimme töitä. Sekoitatte ajatuk-

semme silloin kun sitä vähiten kaipaisimme, yritätte romuttaa itseluottamuksemme, miksi?

Aikaa ei ollut. Ehkä hyvä niin.

Sinisyyden pilvien yllä on niin kirkas että silmiin sattuu, Leia vetää luukun ikkunan eteen kyetäkseen loppulennon ajan keskittymään vain siihen, mikä perillä odottaa. Tätä mahdollisuutta hän ei kämmäisi.

Viisivuotiseksi kaavailtu kansallinen MaMuWo-tutkimusprojekti maahanmuuttajanaisten työllistymisen ja kotoutumisen edistämiseksi hakee sosiaalialan tutkijaa. Hän bongasi ilmoituksen maanantaina ja lähetti hakemuksen keskiviikkona. Ikinä hän ei olisi uskonut, että vastaus tulisi tänään, perjantai-iltana, ja että se olisi niin riemastuttava.

”Hei Leia Laine, iloisia uutisia. Hakemuksesi herätti johtoryhmämme kiinnostuksen”, kirjoitti hankkeen sihteeri Kia-Elina Malm. ”Haluamme saada rekrytointiprosessin käyntiin välittömästi. Minulla on sinulle ehdotus. Hankkeen johtoryhmä kokousta parhaillaan täällä Oulussa. Päivän aikataulu on kiireinen, mutta haastattelu voitaisiin järjestää muun ohjelmamme jälkeen kello 17.30, ennen päivällistä. Olisikohan mitenkään mahdollista, että lentäisit Ouluun vielä tänään iltapäivällä? Matkat luonnollisesti maksamme.”

Olisikohan? *Olisikohan!* Hän oli hihkunut ääneen viestiä lukiessaan. Syksyn mittaan hän oli laatinut lähemmäs sata hakemusta eri tehtäviin mutta saanut vain kourallisen vastauksia eikä yhtään kutsua haastatteluun. Hän oli alkanut epäillä olevansa 39-vuotiaana kehäraakki.

Yksi soittokin oli tullut, aamuöinen ja asiaankuuluvan aggressiivinen. Seksi-Leia, kyllä me sinut tiedetään, turha hakea meille, huorien ja huoripukkien hyysääjä –

Hän oli lopettanut puhelun siihen ja laittanut soittajalle eston.

Tietenkin hän vastasi kyllä kiitos Kia-Elinalle, tuolle taivaan lähettiläälle, ja siitä asiat etenivät nopeammin kuin ajatus. Liput lennähtivät sähköpostiin ja tässä hän jo liitelee kohti Oulua.

Leia sulkee silmänsä ja visioi haastattelun kulun mielesään vielä kerran.

Työ on minun. Olkoon se voimalauseeni. Niin kiusallisia ja kinkkisiä kysymyksiä ette keksi, etten esterataanne selvitä.

Mitkä ovat huonoimmat ominaisuutesi? Miten toimit paineen alla? Pettääkö hermo, alatko hosua, teetkö virheitä, miten pystyt priorisoimaan? Työtaustasi on sekalainen, jopa rikkonainen. Meitä huolettaa, oletko kyvytön sitoutumaan. Ymmärrämmekö oikein: irtisanouduit itse edellisestä työpaikastasi vakuutusyhtiössä. Aprikoimme tässä, saatko tarpeeksesi meistäkin ennen kuin neljän kuukauden koeaikasi päättyy. Onkohan motivaatiosi kohdallaan tällä kertaa?

Leia Laine – ehkä on syytä mainita tässä, että nimesi on meille entuudestaan tuttu. Olet aiemmin työskennellyt myös prostituoituja käyttävien miesten hyväksi. Meitä arveluttaa, löytyykö sinulta aitoa intohimoa siihen mitä me tarvitsemme, maahanmuuttajanaisten ammatillisten ja sosiaalisten mahdollisuuksien edistämiseen.

Leia avaa silmänsä ja varmistaa, että vieressä istuva pukumies on edelleen keskittynyt tablettinsa kaaviokuvaan. Hän muodostaa sanan äännettömästi huulillaan: kyllä. Olen valmis antamaan kaikkeni. Olen enemmän kuin motivoitunut. Kun luin hakuilmoituksenne, ensimmäinen ajatukseni oli, että työ kuulostaa kuin minulle luodulta.

Jos päädytte minuun, olen valmis aloittamaan tehtävässä heti kun haluatte. Kuten sähköpostissani kerroin, Oulu ei ole ongelma. Tyttäreni on jo täysi-ikäinen ja opiskelee Yhdysvalloissa, ja asuntoni voin vaikka vuokrata eteenpäin.

Ei, puolisoa ei ole. Minua ei pidättele Helsingissä kukaan eikä mikään.

Vieläkin se tulee. Katkeruuden kirpaisu. Heinäkuun lopulla hän palasi Välimeren risteilyltä. Yksin. Sen jälkeen hän ei ole Timo Ratasta nähnyt. Puoleen vuoteen, koko menneen syksyn aikana hän ei ole kuullut tästä pihaustakaan.

Timo Ratanen katosi savuna ilmaan ja vei mennessään hauraat haavekuvat joita hän, ilmeisesti ikuinen romantikko siis edelleen, oli jo alkanut kehitellä vain muutaman yhteisen intensiivisen päivän ja yön jälkeen. Rakennella tuulentupia heidän kahden asustella. Ihan nolottaa muistella sitä.

Koko syksyn hän raahusti siipi maassa. Se on ohi nyt, Leia ajattelee.

Uusi vuosi, uusi työ, uusi elämänvaihe. Uusia ihmisiä.

Vihlaisu korvissa kertoo, että laskeutuminen on alkanut. Leia ei erityisemmin pidä lentämisen tästä vaiheesta. Lentäminen on turvallisin tapa liikkua, sanotaan. Kuolemaan johtavia onnettomuuksia tapahtuu maanteillä monin verroin useammin kuin ilmassa. Ongelmat liittyvätkin siihen vaiheeseen, kun kone kolahtaa maankamaraan, Leia ajattelee. Hän pusertaa penkin käsinojaa ja tuijottaa tiukasti edessä olevan selkänöjan taskusta pilkottavaa turvaohjetta, jossa piirretty naishahmo konttaa savun keskellä koneen käytävällä.

Uutisissa kerrottiin vasta eilen, että parhaillaan Lapissa Norjan puolella ovat käynnissä taas yhdet Naton sotaharjoitukset, ja siellä nuori saksalainen hävittäjälentäjä oli menettänyt koneensa hallinnan ja rysäyttänyt nokka edellä jäihin. Pakko yrittää luottaa tilastolliseen todennäköisyyteen: on toki mahdollista, mutta äärimmäisen epätodennäköistä, että sama tapahtuisi Finnairin kokeneelle pilotille heti seuraavana päivänä.

Käsivarressa tuntuu kevyt tönäisy. Pukumies nyökkää kohti käytävää. Lentoemäntä on pysähtynyt heidän penkkirivinsä kohdalle ja osoittaa ikkunaa.

– Avaatko. Turvamääräykset.

Leia nostaa luukun kiireesti ylös.

Häikäisevä sinisyys on poissa, ikkunan takana näkyy enää pelkkää harmaata. Kone on sukeltanut sankkaan pilvipatjaan, maa tulee näkyviin vasta hetkeä ennen kuin pyörät ottavat kosketuksen kiitoradasta. Muutama hermostuttava pomppu, ja jarrutus alkaa. Leia huomaa purrensa hampaat yhteen. Leukaan sattuu, hän hieroo sitä molemmin puolin odottaessaan, että kone kaartaa terminaalin viereen. Lunta ei näy sen enempää kuin etelässäkään, vain muutama hassu laikku siellä täällä ja ohut kuura maassa. Meri sen varmaan tekee. Yhä sula, tammikuun alussa. Viimeiset pari kolme talvea ovat olleet keskieuropalaisia – euforismi nollakelille, vedelle, rännälle ja pimeydelle. Viimeiset kunnan talvet lumineen ja pakkasineen taidettiin saada etelässä silloin, kun Viivi oli parhaassa pulkkailuiässä.

Enää tytär ei ehtinyt kotiin edes joulunviettoon. Tai maltanut.

Oulun terminaali on suurempi kuin hän oletti, matkatavara-hihnnojakin useampi. Kun hän kulkee niiden luona tungeksivien matkustajien ohi, tuntuu tavattoman kevyeltä ja helpolta olla reissussa ilman isoa laukkuja. Kenties hän palaa iltalennolla kotiin allekirjoitettu työsopimus käsiveskassaan, se vasta olisi jotain.

Kun Leia astuu liukuovista lentoaseman aulaan, siellä seisoo rivillinen vastaanottajia. Hän tähyilee läpi kyltit, joita jotkut heistä pitelevät, mutta omaa nimeä ei osu silmään. Hän jää seisoskelemaan joukon liepeille. Kia-Elina on kyllä tietoinen lennon saapumisajasta. Viestissään nainen oli

luvannut käydä hakemassa hänet tai lähettää jonkun muun. Kaipa hänet tunnistetaan kuvan perusteella, sellainen piti liittää mukaan hakemukseen niin kuin nykyään aina.

Odottajien joukko alkaa harveta ja hupenee pian kokonaan, sekä kyltilliset että kyltittömät ovat löytäneet omansa. Leia kääntyyilee epätietoisena kannoillaan. Kukaan aulassa ei näytä etsivän häntä katseellaan. Onko hänet unohdettu. Mitä jos joku muu onkin palkattu hänen himoitsemaansa työhön, eikä hänelle ole vaivauduttu ilmoittamaan. Vai loikkaako kohta lähtötiskin takaa kuvausryhmä: Lällällää, uskoitko? Työ, joka kuulosti liian hyvältä ollakseen totta, myös oli sitä.

Hemmetin video.

Viivytykselle on varmasti jokin järkevä selitys. Kia-Elina on juuttunut jonnekin. Liikenteeseen. Huonoon säähän. Leia ottaa esiin puhelimensa.

Hei Leia tervetuloa Ouluun. Anteeksi viivytyt, olen parkissa.

Saapunut tekstiviesti saa mielialan välittömästi nousuun. Häntä ei ole unohdettu. Ei tietenkään. Puhelin on vain ollut äännettömällä.

Tulee vielä uusi viesti. Täydennys edelliseen.

Harmaa Volvo 740 farmari.

Kello ei ole puolta neljääkään mutta hämärtää jo. Parkki-paikalla kaikki autot näyttävät äkkiseltään harmailta. Kun yksi välkäyttää valojaan, Leia lähtee kiiruhtamaan sitä kohti. Miinusasteita on terminaalin ulkoseinän mittarin mukaan vain kolme, mutta navakka viima saa pakkasen tuntumaan kireämmältä. Tuuli riepottaa hiuksia ja tunkee läpi huopatakista. Leia nostaa hansikaskätensä kasvojen suojaksi ja toivoo, ettei nenä ehdi muuttua tällä matkalla pahasti punaiseksi.

Kun hän on muutaman askeleen päässä, etuovi tönäistään auki häntä varten.

– Kyllä onkin raikas ilma, Leia huokaisee vajotessaan kiittolisena lämpimälle istuimelle, vetää oven nopsaan kiinni perässään ja kääntyy tervehtimään kuljettajaansa.

Pitkä mies pipo silmillä. Laihanaamainen, posket kuoppalla. Ei mikään Kia-Elina. Ei todellakaan.

Parta on poissa. Silmissä on entinen katse. Intensiivinen, tai puolihullu. Täysin toisen osapuolen näkökulmasta ja kokemuksesta riippuen.

ÄLÄ LUOTA. ÄLÄ VARSINKAAN PANIKOI.

Leian ja hakkerivelho Timo Ratasen myrskyisä suhde saa lisäkierroksia, kun mies jättää Leian panttivangiksi erämaamökkiin keskellä hyytävää talvea. Onko mies seonnut vai ovatko he taas hengenvaarassa? Hitchcockmainen kauhun tunne tihenee mökin tekoällyn puhjetessa puhumaan. Osaatko sittenkään pelätä vaaroista pahinta...

Lukijan pulssi kiihtyy, kun Pauliina Susi jatkaa palkitun *Takaikkunan* ja *Seireenin* teemaa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1150-3